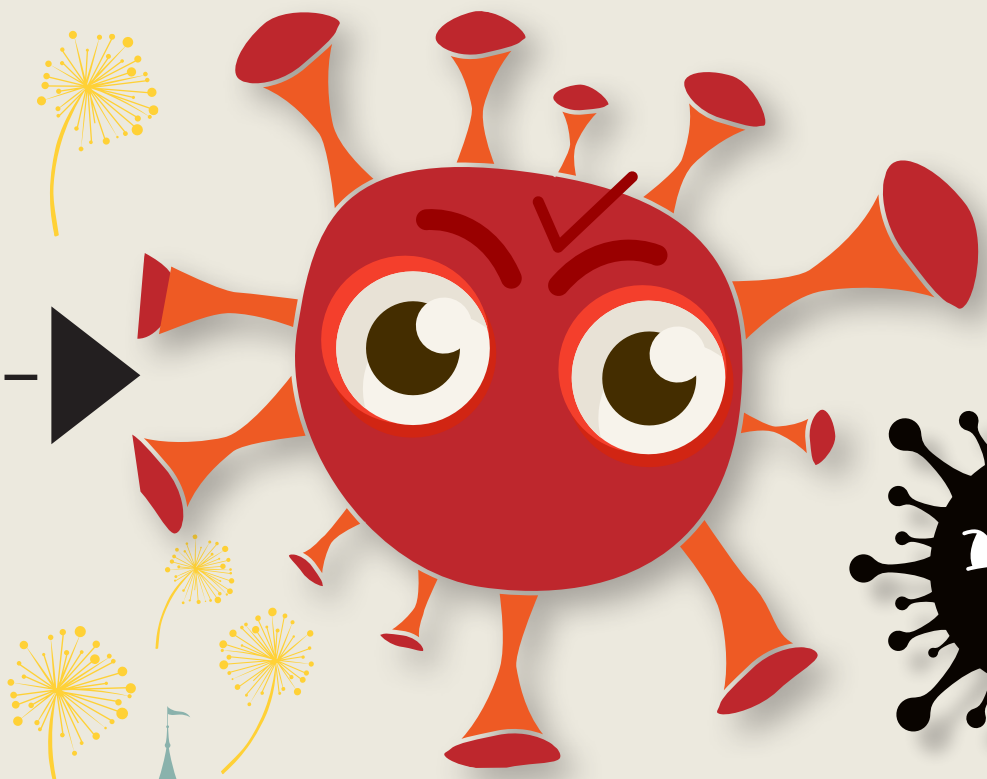

CP345

CORONASKYGGER

Tekster fra Coronatiden forfattet af børn og unge

I går kom nyhederne. Danmark lukkede skoler og butikker i morgen. Skoler, butikker,

Dette materiale er støttet af Børne- og Undervisningsministeriet og Styrelsen for Undervisning og Kvalitet. Det engelske bidrag til bogen er støttet af HEMPEL FONDEN.

**UNDERVISNINGS
MINISTERIET**
STYRELSEN FOR
UNDERVISNING OG KVALITET

Movellas er et socialt skrivesite for unge, der elsker at læse, skrive og udfolde deres kreative side og dele med venner verden over. Movellas er et online socialt community, der forbinder brugere gennem personlige movellaer (historier). www.movellas.com/da/

M MOVELLAS

Red Barnet arbejder i Danmark og flere end 120 andre lande. Red Barnet er Danmarks største børnerettighedsorganisation. Vi er medlem af verdens største uafhængige børnerettighedsorganisation, Save the Children.

Red Barnet • Rosenørns Allé 12 • 1634 København V
Telefon 3536 5555 • redbarnet@redbarnet.dk • redbarnet.dk

Red Barnet

INDHOLD

FORORD	04
CORONASKYGGER OVER MIG OG DIG	08
BEDSTES DAGBOG	10
CORONA DAGBOG	20
SMARTBOX	24
DEN NYE HVERDAG	34
FOR MANGE SPØRGSMÅL	38
COVIDIOT	42
KÆRE SØDE, FORFÆRDELIGE	44
CORONA CORONALIV	46
CORONA I SIN HVERDAG	48

ENGELSKE HISTORIER FRA	53
BANGLADESH COVID-19	54
HOW TO KEEP SAFE FROM	56
CORONAVIRUS MASK	58
DAYS OF A GIRL IN CORONA PERIOD	60
TALE OF AN OLD LADY	62

FORORD

MEST TIL ELEVER

'Coronatekster- åh nej det orker jeg simpelthen ikke!' – tænker du måske efter en lang periode, hvor rigtig meget, har handlet om corona? Men måske skulle du alligevel give bogen her en chance?

Dette er nemlig en samling af ti super gode og ret forskellige tekster, som børn og unge har skrevet cirka et år efter coronapandemien tog sin begyndelse.

Teksterne er udvalgt blandt alle de mange gode bidrag, som Red Barnet modtog i forbindelse med en skrivekonkurrence, der blev udskrevet i slutningen af 'coronaåret 2020'. Målet med konkurrencen var at give skoleelever mulighed for at udtrykke nogle af alle de tanker, som havde fyldt i den historisk mærkelige tid, der var præget af værnemidler, restriktioner og skoledlukninger.

Uanset om du nu læser teksterne af lyst og interesse, eller om du gør det, fordi din lærer har bedt dig om det, så håber vi, du synes om dem – det gør vi i hvert fald.

God læselyst – kærlig hilsen fra Red Barnet.

MEST TIL UNDERVISEREN

I november 2019 hørte verden for første gang om den nye corona-virus. I løbet af ganske få måneder blev vores hverdag med ét forandret. 2020 blev et ekstraordinært år, hvor både børn, unge og ældre alle har været påvirket af coronapandemien.

I Red Barnet har vi været særlig optaget af, hvordan pandemien påvirkede børn og unges hverdag, skolegang og trivsel – det gælder børn i Danmark såvel som i resten af verden. Skoler blev lukket ned, nød-undervisning blev en realitet og senere skulle undervisningen foregå udendørs og digitalt. Sports- og fritidsklubberne blev også lukket ned, og mange nye hverdagsord fik indpas f.eks. samfundssind, mundbind, håndsprit, værnemidler, social boble, pandemi, corona og COVID-19.

Movellas og Red Barnet udskrev i slutningen af 2020 en skrivekonkurrence for at give skoleelever en platform, hvor de kunne slippe oplevelser, frustrationer og tanker løs om et helt særligt år i skolen og i fritiden. Vi gav mulighed for at skrive i forskellige genrer, og det kom der mange fine, rørende og eftertænksomme historier ud af.

I denne særlige corona-antologi har vi samlet ti tekster, som en jury bestående af Movellas ungeambassadører og repræsentanter fra Red Barnet har udvalgt. Teksterne er dels valgt ud fra deres litterære kvaliteter, dels ud fra princippet om, at både de yngre og de ældres elevers bidrag skulle have en plads i antologien.

Det er ikke kun danske skoleelevers historier vi har med, for corona har påvirket børn og unge i hele verden. 1,6 milliarder børn og unge i verden har ikke været i skole i længere perioder, og for nogle børn

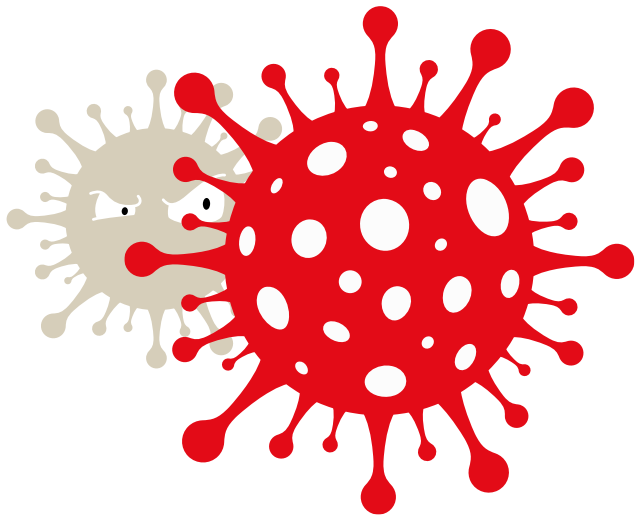
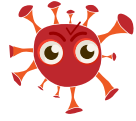
har det været over et år. Red Barnet arbejder også i lande, hvor børn ikke har computer eller internet, og vi har derfor måtte finde andre måder, så børnene forsat kunne lære at læse, regne og skrive. Et af de lande er Bangladesh, hvor skolerne også har været lukket. Her har børnene deltaget i samme konkurrence og skrevet fine historier, digte og lavet tegninger. Vi har oversat deres historier fra Bangla til engelsk, så I kan læse, hvordan det er at bo i Bangladesh under coronakrisen.

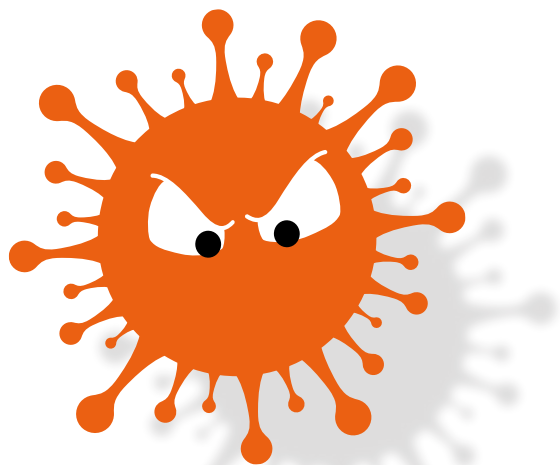
Vi synes, børnene og de unges tekster i antologien giver et godt indblik i, hvordan coronapandemien har påvirket deres hverdag, skolegang og trivsel både i Danmark og ude i verden. Vi håber derfor, at mange af jer vil bruge antologien – meget gerne som afsæt for det fremadrettede trivselsarbejde, som der er særligt brug for i kølvandet på hjemsendelserne.

Som tillæg til antologien har vi udarbejdet nogle forslag til, hvordan I kan arbejde fagligt med teksterne i dansk og engelsk på mellemtrinnet eller i udskolingen.

Det kan I læse mere om på skole.redbarnet.dk.

Rigtig god læselyst!

CORONASKYGGER OVER **DIG OG **MIG****

af Victor Dahl Brohus

Måske ved jeg alt om corona
Coronavid
Med mega bid
Jeg mødte en pig', som hed Mona
Med maske på
Ik' te at forstå
Sikke en tid, som vi lever i -
Jeg vil gern' være fri.
Det er ik' te at si',
hvornår vi kan lege og leve igen,
normalt og helt uden afstand min ven?
Tilværelsen er trang og
Tiden føles lang

Så gik der en tid med Mona,
Men så fik Mona Corona.
Æv for et liv
med feber og slid
I tanker og tid!

Skolen er skærm, men skærmer mig ikke
for ensomhed og alenetid.
Familien pusler med spil og spas,
men aldrig har vi oplevet så meget mas
til morgen til middag til aften -
Livet mister saften og kraften.

Må solen snart lyse og skinne igen
Lad verden komme til live og shine min ven. På
dig og på mig og på alle især
Vi skal genfinde vores liv og vores eget værd

Må håbet komme til alle og enhver.
Livet det spirer trods bøvl og besvær.
Kom, gå med og tro på din vej
Du og mange andre føler måske ligesom mig?

*kom nyhederne. Danmark lukker
orgen. Skoler, butikker,*

Bedstes **DAGBOG**

af Emma Høegh Hansen

Det startede som en normal, halvkedelig, lidt trist fredag. Jeg har lige fået fri fra skole, da jeg kom i tanke om det. Vi skal tømme bedstes hus denne weekend. Jeg bliver helt ked af det ved tanken, selvom det snart er 3 uger siden.

Jeg husker det så tydeligt. Jeg var på vej hjem med metroen, da far ringede. Jeg hørte det dog ikke, det jeg sad og skrev spørgsmål ned til et interview på min tablet. Vi havde fået en opgave om den store krig i 2027 i skolen. Det var snart 60 år siden. Jeg havde tænkt mig at spørge Bedste om krigen, da hun var ung under krigen, og jeg derfor kunne få flere historier til min opgave. Jeg havde næsten skrevet en side kun med spørgsmål. Jeg lukkede tabletten, og først nu hørte jeg min telefon ringe. Jeg tog den uvidende om, hvad jeg ville få at vide om få sekunder: Kræften havde endelig fået overtaget og Bedste var sovet ind.

Da jeg kommer ind i metroen, glider mit blik hen på sædet, jeg sad på den dag. Det tredje sæde til venstre for døren. Tårerne sniger sig ud i øjenkrogen bare ved tanken, og jeg bliver nødt til at vende blikket væk. Jeg ender med at sætte mig i den anden ende af toget. Jeg ville have sat mig ovenpå, men der var fyldt. Det er den længste togtur hjem nogensinde. Jeg er kun lige kommet af med tasken, da far kommer ind til mig. Han kigger bare på mig i et øjeblik. Så sender han mig et lille smil.

“Skynd dig at skifte tøj” siger han stille. “Vi skal snart afsted. Indflytterne overtager villaen og alle resterende ejendele på mandag.”

Det overrasker mig lidt. Da oldemor døde havde det taget 3 måneder at få solgt lejligheden. Men jeg nikker bare til far. Da han går, smider jeg skoleuniformen og går hen i skabet for at finde noget andet. Det tager mig lige 5 minutter at finde noget jeg har lyst til at have på, men til sidst beslutter jeg mig for et par sorte ripped jeans og en lysegrå hættetrøje. Jeg går ud til far.

“Hej Lily, så du Birk på vej ud?” spørger han, da han ser mig. Jeg siger ikke noget, men ryster blot på hovedet og sætter mig ind i bilen. Birk er min storebror. Han er 17 år, 3 år ældre end mig, og går i 2.g i gymnasiet på teknologi-linjen. Der når at gå 15 minutter, før Birk kommer. Han smider sig bare ind på forsædet og skruer op for radioen. Far sætter sig også ind og starter motoren.

Jeg ser ud af vinduet. Gadeskilte og huse farer forbi. Gadeskilte og huse som jeg har set en million gange, hver gang jeg skulle hjem til Bedste. Det er helt mærkeligt at tænke på, at det her blev en af de sidste gange. Med ét begyndte far at sætte farten ned. Vi drejer og jeg ser vejskiltet med ‘Egevej’ påtrykt. Jeg ser Bedstes store villa komme nærmere og nærmere. Det er en stor gammeldags villa, med balkon og røde tagsten. Far parkerer og jeg stiger ud, og begynder at gå op mod den store dør af egetræ. Da jeg kommer derhen, lægger jeg mærke, til at folk har lagt blomster foran døren. Mange forskellige typer, men primært roser og liljer. Bedste har altid sagt, at hun bedst kunne lide liljer, fordi de mindede hende om mit navn, om mig. Lily.

Det tager flere timer at rydde ud. Bedste havde mange ting. Hun var tit ude at rejse med bedstefar. De har været i næsten alle lande. De stoppede først for et par år siden, da bedstefar døde. Han fik et hjertestop på et fly på vej hjem fra Uganda. Siden har Bedste ikke været glad for at flyve. Det giver et sæt i mig, da far kalder. Jeg har været helt optaget af mine tanker.

“Lily!” kalder han. Jeg svarer ham, og går ud i stuen til ham. “Lily, der står et par kasser på loftet, gider du gå op og hente dem?” spørger han. Jeg nikker bare og går op på førstesalen. Da jeg går forbi kontoret, ser jeg den store lænestol, Bedste plejede at sidde i, når hun læste historier for mig som lille. Jeg skynder mig forbi den for ikke at tænke for meget på Bedste. Egentlig ret åndssvagt, eftersom at jeg har gået og rodet i hendes ting de sidste 3 timer.

Jeg når lemmen i loftet, og må stille mig på en skammel for at kunne nå håndtaget og hive trappen ned. En lugt af støv og skimmel slår mig i møde, da jeg stikker hovedet op over kanten. Jeg tøver lidt. Jeg har ikke været oppe på loftet i meget lang tid. Sidst jeg var deroppe, var da jeg var 8 år gammel. Det var fløjet en flagermus op lige foran mig. Jeg var blevet skræmt, og havde ikke været deroppe siden. Det var snart 7 år siden. Så tager jeg mig sammen og træder op af de sidste trin. Min hånd famler efter lyskontakten. Jeg står lidt i halvmørket, før jeg finder den og får trykket på knappen. Der lyder en summen, og så tænder rørene i loftet. De må være virkelig gamle. I hvert fald ældre end dem, vi har på loftet og de er mindst 10 år gamle.

Jeg ser kasserne, far ville have mig til at hente. De ser små ud, men da jeg prøver at løfte dem, er de langt tungere, end jeg regnede med. Da jeg åbner den øverste kasse, ser jeg, at den er fyldt med bøger. Bøgerne er alle på forskellige sprog: dansk, engelsk, græsk, latin og mange flere. Jeg vidste slet ikke, at Bedste kunne alle de sprog. Jeg får de første fem kasser tilbage til stigen. Men da jeg skal til at løfte den sjette, fanger noget mit blik. Det er en form for notesbog. Den er meget gammel, nok lige så gammel som nogle af bøgerne på museet fra før krigen. Jeg åbner den og ser Bedstes håndskrift på siderne. Jeg bladrer lidt i den og ser en dato. Der står den 3. april 2020. Den er fra før krigen. Jeg har ikke tid til at læse den nu, så jeg lægger den til side bag nogle kasser, vi nok tager i morgen. Herefter kalder jeg på far, fordi jeg skal have hjælp til at bære kasserne ned.

Vi bruger hele dagen på at rydde op. Far bestiller pizza fra et nærliggende pizzeria til aftensmad, og vi spiser i stuen. Det har været hårdt arbejde, og jeg har næsten glemt alt om dagbogen. Far kalder ved ni-tiden og siger, at vi skal til at køre. Jeg kommer i tanke om dagbogen og råber, at jeg glemte at lukke loftsstigen. Når man ved, hvad man leder efter, er dagbogen let at finde. Jeg samler den op, og skynder mig ned til far og Birk, der venter i bilen. Da jeg kommer hjem, vil jeg

begynde at læse i Bedstes dagbog. Men jeg er træt, og jeg kan ikke koncentrere mig om teksten. Jeg lægger den derfor til side og falder hurtigt i søvn.

Lørdag bruger vi også på at rydde op. Men vi nåede rigtig meget i går, så vi bliver færdige omkring klokken 16.00. Da vi kommer hjem, skynder jeg mig ind på mit værelse, og finder dagbogen frem. Jeg slår op på en side og begynder at læse:

De har fundet ud af, h
us, som de
Nadia.
Jeg er bange for værre. Jeg
i Kina.
der er dede af det allerede

'I dag er det dag 22 i corona karantæne...' Jeg stopper med at læse. Kigger igen på den først sætning. '...dag 22 i coronakarantæne...' Jeg ved ikke, hvad det betyder, har aldrig hørt om nogen corona karantæne i skolen. Jeg bladrer et par sider tilbage i håb om en forklaring. Men forklaringen kommer ikke, i hvert fald ikke på de 30 sider jeg først bladrer igennem. En tanke slår ned i mig: Det kan være far ved det! Jeg lukker bogen og lægger den under min seng. Min far har altid været meget loyldig, og hvis han fandt den, ville han nok aflevere den til museet. For det er ulovlig at eje uregistrerede genstand fra før krigen.

Jeg rejser mig op og går ind på kontoret, hvor far plejer at sidde. Han er der ikke, men da jeg kigger på uret, er klokken 17.08, så han er nok i gang med at lave aftensmad. Jeg går ud i køkkenet.

"Far?" spørger jeg. Han vender sig om og smiler da han ser at det er mig. "Hej skat," svarer han og fortsætter "Hvad så? Har du brug for hjælp med noget?" Jeg tøver lidt før jeg spørger ham. "Hvad er corona?" Jeg ser op på ham. Han siger ikke noget. Blev han sur? Det er ikke meget vi lærer i skolen om tiden før krigen. Måske ved han det ikke. Lidt efter svarer han endelig. Men ikke som jeg havde håbet på.

"Hvor har du hørt om det" Jeg bortforklarer det med, at der var end folder om det i en af Bedstes kasser, men han lader ikke til at købe

den. Og han nægter at svare på mit spørgsmål. Uanset hvor meget, og hvordan jeg spørger, så afviser han mig. Til sidst bliver han træt af mig. "Nej Lily!" siger han med hævet stemme, og jeg ved, at nu er diskussionen slut. Der er ikke mere at sige.

Jeg går tilbage på mit værelse og finder dagbogen frem. Det kan være, at jeg kan finde svar, hvis jeg læser dagbogen fra starten af. Jeg bladrer forsigtigt forbi de første sider, indtil jeg finder, hvad jeg søger.

Det er i slutningen af januar:

Det er en form

'De har fundet ud af, hvad den nye sygdom er. Det er en form for coronavirus, som de kalder for Covid-19. Jeg læste på det i dag hjemme hos Nadia. Sygdommen minder om influenza, men den er meget værre. Jeg læste et sted, at cirka 1 ud af 3 dør. Det er værst i Kina, hvor det startede. Der er rigtig mange, der er døde af det allerede. Det har allerede spredt sig til USA og Italien. Jeg er bange. Hvad hvis det kommer til Danmark? Hvad hvis min familie, venner, bare generelt bekendte dør? Hvad hvis jeg dør? Jeg er bange, jeg er ikke klar til at dø...'

Det skræmmer mig et øjeblik. Jeg har ikke lyst til at læse videre her, så jeg tvinger mig selv, læser stumper her og der. Meget af det er dog det samme. 'Jeg er bange... har ikke lyst til at dø... hvad hvis jeg bliver smittet?...' og sådan fortsætter i et par uger. Men så sker der noget.

'Den 6. marts 2020. Det er i dag en uge siden, at den første dansker kom til Danmark, og der er allerede 30 der er smittede. Det er ikke meget i det store billede, men det spreder sig. Min far er i USA lige nu. Hvad hvis han bliver smittet? Kan han så komme hjem?'

Jeg skal til at læse videre, da far banker på. Det giver et sæt i mig, fordi jeg var så optaget af bogen. Jeg skynder mig at lukke den og smide dynen hen over den, før jeg går hen og åbner. Han siger, der

er mad, på en måde der får mig til at tro, at han ikke har glemt vores skænderi. Jeg følger efter ham ned i spisestuen, på trods af at jeg hellere ville blive på mit værelse og læse.

Der er en presset stemning ved bordet. Jeg tror også, at Birk kan mærke det. For en gangs skyld brokker han sig ikke over, at han ikke bare må spise på værelset. Så snart vi alle er færdige med at spise, skynder jeg mig tilbage på værelset. Jeg slår op i bogen igen, og skimmer de næste sider. I lige knap en uge sker der ikke noget, men da jeg slår op på den 12. marts 2020, sker det, jeg nu har ventet på i et stykke tid.

'I går kom nyhederne. Danmark lukker ned i morgen. Skoler, butikker, Biblioteker, arbejdspladser, ja selv landets grænser lukker. Gerne torsdag, men det er ikke et krav. Så i dag var det kun 12 ud af 40 elever der mødte i skole. Og næsten alle forsvandt i løbet af dagen. Jeg selv blev hentet klokken 11.45. I morgen skal jeg ikke i skole. Der begynder hjemmeskole. For nu er det kun i 2 uger. Men vores praktik er aflyst. Det passer mig fint, for jeg havde ærlig talt ikke fundet et sted. Jeg er stadig bange. Jeg ved, de gør meget, men hvad med når vi skal ud og handle? Køre i bus? Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med mig selv. Der er også kommet forsamlingsforbud. Det har egentlig været her et stykke tid. Først var det 1000, så 100 men nu er det kommet ned på 10. Nu begynder det at betyde noget for mig.'

Jeg tænker over det. Jeg gad da godt have hjemmeskole. Ikke at skulle se mine lærer og klassekammerater lyder da meget fint. Man kan jo også mødes i fritiden, bare ikke så mange ad gangen'. Jeg læser til klokken 21.00 den aften. Jeg er stadig øm i kroppen efter at have slæbt på kasser og møbler i 2 dage. Så jeg går bare i bad og så i seng. Jeg siger ikke en engang godnat til min far. Men vi er heller ikke helt på talefod endnu, så det gør mig ikke så meget. Den nat drømmer jeg om dagbogen. Ikke bare som om jeg læser det, men som om jeg oplever det i virkeligheden. Det er skræmmende. Jeg er

bange, men lige så stille forsvinder drømmen, og jeg sover som en sten uden at lægge mærke til, hvad jeg drømmer om.

Jeg vågner tidligt næste morgen. Først har jeg glemt alt om dagbogen, og ligger og tænker på drømmen. Det tager lige et øjeblik at finde ud af, at jeg drømte om teksten. Så finder jeg dagbogen frem og slår op på en tilfældig dato. 17. april 2020.

'I går blev karantænen forlænget yderligere en måned. I hvert fald for de ældre klasser. Alle årgange under 6. klasse må komme i skole og børnehaver igen. Jeg er ikke længere bange. Sygdommen er blevet undersøgt, den smitter ikke så meget, som man troede, og ikke lige så mange dør, som man sagde. Det er primært ældre, der bliver smittet, og folk der har andre sygdomme. Hjemmeskole er fint nok, faktisk nyder jeg det. Jeg ser stadig min klasse over onlinemøder, og jeg ser mine venner, når jeg har fri. Niveauet på lektier er lavere, og jeg har tidligere fri. Jeg mangler bare det sociale. Til gengæld har jeg fået set rigtig mange serier og film. Jeg er begyndt at træne, og jeg får læst rigtig meget. Jeg ved, at alt nok skal åbne igen, men det vil aldrig blive normalt igen. Corona forsvinder nok aldrig...'

Jeg læser, næsten som i trance, da min far åbner døren. "Hvad er det, Lily?" spørger han overrasket. Jeg kigger op på ham, bange for at han vil blive sur på mig. Da jeg ikke svarer, rækker han ud efter bogen, men jeg trækker hen mod mig. Han ser på mig med et blik der er både forvirret og skuffet, nok over at jeg har hemmeligheder over for ham. Da får han fat på den og opdager, at det er en dagbog. Han smiler overbærende til mig og skal til at række den tilbage til mig. Men han må have set datoen. Eller ordet corona. Eller begge dele. Han lukker den i hvert fald og ser alvorligt på mig.

"Lily..." siger han, og lyder både vred og skuffet. Så svarer jeg endelig. "Det er Bedstes dagbog. Jeg fandt den på loftet."

Går blev karantæne
for de ældre børn
skole og børnehaver

Jeg blev nysgerrig, da jeg så datoerne, og var bange for, at du ville aflevere den til et museum... Jeg er ked af det.” Han svarer ikke, kigger blot på mig med et blik jeg ikke kan tyde, og går sin vej.

Det er nu to uger siden, far tog dagbogen. Han gav den til museet, som jeg regnede med, og fik mig til at sværge, at jeg aldrig ville fortælle nogen om det. Jeg er i dag taget til centrum, for at besøge Bedstes urne i urnetårnet. Jeg lægger hånden på urnen, uden at vide, hvad jeg vil sige. Der går et øjeblik hvor jeg bare sidder i tavshed.

“Jeg er ked af det” siger jeg så. “Nu vil ingen høre om din historie. Nok var det din hverdag, men det er vores historie.” Jeg rejser mig og begynder at gå. Jeg ville ønske der var noget jeg kunne gøre. Den første tåre falder da jeg træder ud på gaden. Og på vejen falder der mange flere.

Nu begynder det at betyde noget for mig
Jeg glad da godt have hjemmeskole. Ikke
og klassekammerater lyder da meget for

stuenen forlængst yderligere en måned. I hvert fald
klasser. Alle årgange under 6. klasse må komme i
laver igen.

sig. Jeg tænker over det.
ke at skulle se mine lærer
ent.

I går kom nyhederne. -
ned i morgen. Skoler, ba

CORONA DAGBOG

af Freya Lyng

KÆRE DAGBOG

Det er onsdag d. 11/3 - 2020 og Mette Frederiksen har næsten lige sagt til pressemødet, at fra på mandag af lukker hele Danmark ned. Det betyder, at vi ikke skal i skole i 2 uger. Til at starte med. Det er lidt uhyggeligt og jeg er lidt bange.

Alt det her er helt nyt og fremmed. Jeg kan huske, at folk snakkede om en eller anden dødelig sygdom fra Kina, og at de var bange for at den skulle komme til Danmark. Men jeg tænkte bare, at der ikke var nogen grund til at være bange, og at det ikke ville komme her til. Men nu hvor det er her. Er det lige pludseligt blevet virkeligt.

Jeg er faktisk lidt ked, for vores teater på dramaskolen bliver måske aflyst. Og så er jeg ret bange for at min papmorfar og min morfar får corona. Fordi de er begge to ret syge, så hvis de får det, er der ret stor chance for at de dør. Det eneste gode ved det her er, at vi ikke skal fremlægge naturfagsopgave. For den er blevet vildt dårlig, - dem jeg var i gruppe med lavede ingen ting. Så jeg blev nødt til at lave alle fællesdelene.

KÆRE DAGBOG

Det er nu mandag d. 6/4 - 2020, og vi har haft hjemme undervisning i 3 uger. Men nu er det heldigvis påskeferie og statsministeren Mette Frederiksen er kommet med en ny melding. Og det er at om lidt skal vuggestuer, børnehaver og 0-5 kl. starte i normal skole igen. Det betyder, at jeg stadigvæk skal have hjemmeundervisning. Hun sagde også, at alle store forsamlinger ikke er tilladt til og med august. Det første, jeg tænkte på, var min fødselsdag. Min rigtige fødselsdag er på onsdag, og jeg bliver 15 år. Men fordi jeg ikke blev konfirmeret, så skulle vi holde en stor 15 års fødselsdag for mig. Men det bliver ikke til noget, så vi bliver nødt til at rykke det til næste år. Altså så det bli-ver stor 16-års fødselsdag, og da det var at vi snakkede om at rykke den, var det første min storesøster sagde "så må du jo drikke på din fødselsdag"

og min reaktion var bare "nå". Jeg har også tænkt meget på vores teaterstykke, og nu er jeg sikker på, at vi ikke kommer til at vise det. Hvilket er mega nederen, for vi har arbejdet på det siden august, og nu kommer vi ikke til at vise det.

KÆRE DAGBOG

Nu er det d. 30/4, og der er ikke sket så meget. Vi har stadig hjemmeundervisning, og jeg er ved at blive sindssyg af at være hjemme. Jeg troede, at 2020 skulle blive et godt år, Men der tog jeg vist fejl. Det eneste gode, der er sket i år, er, at jeg i januar nåede at komme på københavneretur med overbygningen på min skole, og at jeg nåede at besøge den efterskole, jeg måske skal gå på. Jeg er skrevet på ventelisten på efterskolen men jeg er nr. 1 eller 2, så jeg kommer nok ind.

KÆRE DAGBOG

Vi er endelig kommet i skole igen. Det er mega fedt at se vennerne igen, men det er ret nederen, at vores udeområder er blevet delt op. Så vi kan ikke rigtig holde frikvarter med det andet hold. Men ellers er det fedt at være i skole igen. Jeg var nemlig blevet mega træt af at være hjemme.

KÆRE DAGBOG

Det er endelig blevet sommerferie. Jeg har glædet mig så meget til bare at slappe af. Antallet af coronasmittede er faldet, så man kan godt rejse lidt. Så mig og min familie tog til Jylland. Men da vi var i Djurs sommerland skulle man have mundbind på i rutsjebanerne.

KÆRE DAGBOG

Vi er nu nået til slutningen af ferien, og det er ret nederen, for det betyder, at vi skal i skole igen. Og det gider jeg bare ikke. Der er ikke så mange, der har corona lige nu, men der er stadigvæk mange ting der bliver aflyst. Fx. vi kan ikke lave vores fælles skolestart med hele skolen, og vi skal side med 1 meters afstand i klassen. Og nu skal man til at have mundbind på når man kører med offentlig transport.

KÆRE DAGBOG

Nu er det jul. Og vi havde planlagt en mega fed juleafslutning. Og 2 dage før vi går på juleferie, beslutter Mette Frederiksen at lukke Danmark ned IGEN. Altså kunne hun ikke havde ventet bare 2 dage? Og oven i det så lukker Sverige alle grænser til Danmark. Så vi bliver nødt til at tage Køge-færgen over, som tager fucking 5 timer. Altså hvad fuck tænker svenskerne på? De lukker bare grænserne midt i julen.

Det er snart et år siden corona startede. Et helt år med mundbind, sprit, 2 meters afstand og hjemmeundervisning. Jeg håber, at det snart er ovre, og at vi kan få vores normale hverdage tilbage. Heldig-vis er der en vaccine på vej.

KÆRE DAGBOG

Nu er vi i gang med 2021. Jeg håber, at det kommer til at gå bedre i år. Men man kan aldrig vide. Vaccinen er kommet og folk er ved at blive vaccineret. Man har delt folk op i grupper, i forhold til hvem der skal vaccineres. Og de er vist kun kommet til gruppe 2. Min aldersgruppe er vist helt nede i gruppe 12, så der kommer til at gå noget tid, før det bliver vores tur. Men ifølge eksperter, så vil alle være vaccineret til sommer.

Jeg er så træt af corona. Det er noget af det værste nogensinde. Der er så meget, der er blevet aflyst. Så mange ting jeg bare havde glædet mig til. Nu håber jeg bare, at det snart er ovre. For jeg skal holde stor fødselsdagsfest til sommer, og det vil jeg gerne havde mulighed for at gøre. Og jeg skal på efterskole og det ville være fedt, hvis jeg kunne få et helt skoleår uden at skulle have undervisning hjemme fra.

Fuck corona! Jeg gider det ikke mere!

SMARTBOX

af David Daniel Olsen

Mit vækkeur ringede.

Godmorgen CP345, klokken er 08:55, det er d. 11. marts 2032. Har du sovet godt?”, spurgte home assistenten.

“Jo tak, jeg har sovet meget godt”, svarede jeg.

“Det var godt at høre, hvordan vil du vurdere din søvn?”

“3 ud af 5”, svarede jeg tilbage.

“Godt at høre, 3 ud af 5 er hermed noteret, der er 5 minutter til, at du skal til undervisning.”

Min seng begyndte, at vippe op, dynen blev kørt væk. Et bord med en pille kom frem.

“Smittetallet er i dag på 9.342.184, men husk, at du er i Smartbox, så du skal ikke bekymre dig”, informerede min assistent mig.

“Her har du din morgenmad, yoghurt med jordbærsmag og et glas vand”, udbrød assistenten.

Det hele var i en pille, ikke ligesom i gamle dage, hvor det hele skulle tilberedes og serveres med salt og peber. Nej nu var det hele i en pille. Jeg slugte pillen, og bordet forsvandt igen. Sengen kørte hen mod min computer, der på samme tid var ved at starte op.

“Genkender ansigt... godkendt” computeren tændte og loggede på Smart Talk.

“Fra klokken 8 til 9 skal du have dansk. Logger på Smart Talk om 5 sekunder.”

Robotten talte ned, mens jeg gjorde mig klar. Jeg kunne se, at alle de andre også loggede på samtidig med mig. Sådan var det hver dag, ingen kom for sent, alle har samme morgenrutine, og desuden bor vi i samme bygning, men det er jo ligegyldigt, bare vores internet virker, kører det hele.

CP345

“Godmorgen, klasse CB312, hvordan har I det?” Det var min lærer, der spurgte.

En summen af elever svarede hen, og lige så stille gik vores undervisning i gang. Det lyder måske mærkeligt, at jeg er 26 år og går i skole. Men efter alt den fortabte undervisning, som vi aldrig har kunnet modtage, fordi det hele havde været hjemmeundervisning, blev regeringen nødt til at starte forfra. Eller det var faktisk kun i Smartbox, vi havde mulighed for at lære det hele igen, inden vi skal ud i arbejde.

Klokken havde ramt 9, og det var tid til en lille pause. Jeg rejste mig op, og gik hen til mit løbebånd, på den måde ville jeg ikke skulle sidde ned hele dagen. Min home assistent loggede mig igen på et Smart Talk, denne gang var det mit frikvarter hold. Vi var 20 mennesker samlet på et hold, hvor vi sammen kunne snakke mens vi rørte os lidt. Vi snakkede om gamle dage, hvordan vi, dengang var i stand til at gå udenfor og være i nærheden af andre mennesker. Sådant er det ikke længere, jeg har ikke været ude af mit værelse i 12 år. Jeg laver alt alene og dog ikke, jeg havde jo mine venner online, på Smart Talk, og så skulle det hele nok gå. Vi skulle føle os heldige og værdifulde, når vi var herinde, det havde vi lært, for hvis vi ikke gjorde det, kunne vi jo lige så godt blive sendt udenfor, ud til katastrofen, og det var der ikke nogen, der ønskede. Herinde var vi i sikkerhed, modsat udenfor, hvor de havde mistet kontrollen over hele verden. Alle kunne blive smittet med corona, og så mange nye mutationer havde gjort, at hvis du blev smittet, så ville du dø. Så vi var alle meget taknemmelige over at kunne være i Smartbox, og vi gjorde som, der blev sagt, ellers vidste vi godt, hvad der var i vente. Pludselig udbrød en fra holdet:

“Jeg har ide! Og I skal love mig, at I ikke siger det til andre!” sagde han lavt.

“Hvad, hvis vi prøver at komme ud herfra, jeg mener, kan det virkelig

være så slemt, som vi går og tror? Måske er det hele bare noget, de bilder os ind?” sagde hen igen.

De andre grinede, og jeg må indrømme, at jeg grinede med. Men jeg begyndte at tænke på det, hen havde sagt. Det hele virkede meget mærkeligt, altså det hen sagde. Den tanke havde jeg aldrig tænkt før. Hvorfor skulle de dog også gøre det? Og så alligevel, det hele var jo ved at blive godt, altså dengang i 2025 men pludselig blev der bygget høje tårne, hvor vi blev smidt ind. Og lige siden havde jeg ikke været udenfor. Jeg blev pludselig interesseret i det, hen sagde. Efter nogle minutters snak omkring, hvad vi skulle gøre, aftalte vi at mødes. Det var dog kun mig, der også var interesseret i at finde ud af mere.

Men det var ikke nemt at komme udenfor, så jeg måtte oprette mig som afspritter på min etage. Jeg befandt mig på etage C, hvis nu jeg kunne komme ud på gangen og CP332 kunne gøre det samme, ja det hed personen med idéen, kunne vi mødes og stikke af. Jeg gik ind på siden for jobansøgninger og tilmeldte mig som ugens afspritter. Disse folk skulle sørge for, at alle gange var 100% sterile, så ingen kunne blive smittet i tilfælde af, at de kom ud på gangen. Jeg kikkede “an-søg”, og så gjaldt det bare om at vente på et svar.

Det hele handlede om arbejde, motion og arbejde og, at vi skulle være lukket inde i denne boks. Vi var alle blevet lavet om til et nummer. Alle på etage C hed noget med CP, som står for etage C og så person, vi havde hver et nummer. Mit var CP345, det var den eneste identitet, vi havde. Der var ingen han eller hun, alle var hen.

“På den måde, oplever vi ikke så meget besvær, og det er også meget nemmere, at holde styr på hvor mange der egentlig er,” sagde de højeste direktører altid. Dem der render rundt helt oppe i toppen, klasse Z. Der havde aldrig været nogen oppe i klasse Z. Kun de højeste direktører af dem alle. Det var kun dem, der vidste, hvad der

foregik udenfor. Det eneste, vi kunne få at vide, var et smittetal på dem udenfor, og hvor godt det gik herinde.

Det som CP332 sagde, havde virkelig fået mig til at spekulere. Er det hele sådan, som vi går og tror? Er verden virkelig lige så slem, som de går og siger? Og holder de os egentlig bare spærret inde, som en slags fængsel? Dagene gik, og jeg ventede på mit svar. Jeg tror, der gik omkring 3 uger før, at det var blevet min tur.

Jeg havde i mellemtiden skrevet med CP332. Vi havde begge fået jobbet og havde nu aftalt at mødes om 15 min. Jeg havde fået et afspritterkort, så jeg kunne logge mig ind og ud ad døre. Da jeg kom ud på gangen, var det som at se noget for første gang, men det var det jo næsten også. Jeg havde ikke set den her gang i over 12 år, og jeg blev helt svimmel af følelsen. Det var en lang hvid gang med pile, der førte til elevatoren. Langs den lange gang lå den ene dør efter den anden til de mange personers værelser. Det var en mærkelig tanke at stå herude. Jeg følte mig som en stor person, der nu kunne alt. Men vidste på samme tid godt, at jeg bare var et nummer ud af mange milliarder andre. Efter at have gået lidt op og lidt ned, kunne jeg se CP332.

“Hej! CP332” hviskede jeg til hen.

“Hej, for det første vil jeg gerne betragtes som dreng og for det andet vil jeg gerne kaldes Martin,” svarede hen, eller som jeg nu uden bekymring kunne kalde han.

Jeg kiggede forvirret op på ham, her brugte vi jo hverken et køn eller et navn.

“Hej Martin?” sagde jeg forvirret.

“Hej...?” spurgte han søgende.

“Axel, kald mig Axel, jeg vil også gerne betragtes, som han” svarede jeg.

Det gav et sæt i mig, det var i hvert fald 12 år siden, jeg sidst havde brugt mit navn. Altså mit rigtige navn, det som mine forældre havde givet mig.

“Vi bliver nødt til, at finde en vej ud herfra!” sagde han.

Men hverken CP332... - jeg mener Martin - eller jeg vidste, om vi var under jorden eller over...

Det eneste vi vidste var, at vi var i klasse C, og den eneste vej ud var i klasse Z. Men hvordan skulle vi nogensinde komme helt derop? Vi valgte at finde en elevator, vi havde trods alt muligheden for, at køre med den, nu hvor vi begge var blevet afsprittere.

Som vi steg ind i elevatoren, tonede en stemme frem.

“Velkommen, hvor ønsker I, at køre hen?”

“Vi vil gerne op til klasse Z.”

“Dette er desværre ikke muligt. Det højeste level, I kan køre til, er klasse Q”.

Klasse Q var maskinrummet, her sørgede folk for, at vi kunne trække vejret. Hvis vi kunne komme til klasse Q, ville der kun være 8 klasser tilbage, for at vi kunne nå klasse Z.

“Så lad os komme til klasse Q,” svarede jeg. “Så gerne.”

Elevatoren begyndte at køre op, imens snakkede stemmen videre.

“Husk at smittetallet i dag er på 9.843.734, men husk, at du er i Smartbox, så du skal ikke bekymre dig,” informerede assistenten.

Efter et par sekunders køretur, stoppede elevatoren. Vi kom direkte ud i maskinrummet. Der var helt stille. Det hele kørte på elektricitet. Vi gik ud for at få os et overblik. Maskiner stod på rækker efter hin-anden, ledninger og rør stod til alle sider. Jeg blev svimmel, det var ikke til at finde rundt. Vi gik frem og tilbage bare for, at lede efter en dør, en trappe eller endnu en elevator.

“Det må sgu da være muligt, at komme ud herfra!” råbte Martin irriteret.
“Tja... jeg tvivler” svarede jeg.

Men jeg gav ikke op, han måtte have ret. Vi havde gået rundt i en time, da vi måtte give op, vi var gået i ring, og der var intet at stille op. Det eneste, vi kunne gøre, var at tage elevatoren hele vejen ned igen.

“Kan vi ikke prøve, at tage trappen op?” spurgte jeg Martin.
“Men det har vi jo prøvet. Vi kan ikke, før vi er blevet registreret som klasse Z medlemmer. Og det gør vi aldrig!”

Jeg sukkede, og som jeg skulle til, at rejse mig for at gå mod elevatoren, tog Martin fat i mig.

“Jeg ved det!” råbte han.

“Hvad så?”

“Vi skal blive opdaget!” svarede han.

“Hvad snakker du om? Du ved godt, at vi bliver smidt ud, hvis de opdager os?” svarede jeg uforstående tilbage.

“Præcis. Hvad er det vi ønsker? At se den rigtige verden. Hvordan gør vi det? Ved, at blive opdaget!”

Det gav pludselig mening.

“Hvad har du så tænkt dig, at vi skal gøre?” spurgte jeg.

Hans idé var, at vi hev ledningerne ud af maskinerne, og inden jeg nåede, at overveje om det nu også var en god ide, var han allerede gået i gang. Jeg nåede ikke engang at gøre det samme, før alarmen gik i gang.

“STOP!” råbte en maskeret mand i sort tøj.

Martin og jeg rakte armene op. Vi kiggede på hinanden. Vi vidste godt, at enten ville det her gå efter planen, eller så ville det måske være sidste gang vi, så hinanden. Manden tog fat i os begge og slæbte os ind i elevatoren. Han sagde ikke et ord hele vejen. Igen kom tan-ken op, det her kunne gå to veje. Enten ville vi blive smidt ud, eller så ville vi blive smidt i en eller anden form for fængselscelle herinde, og så kunne det hele være lige meget. Jeg kiggede op på den lille skærm der viste, hvad etage vi var på. Den steg. Det var et godt tegn, og da elevatoren pludselig stoppede, viste den Z. Det gav et sæt i mig, at jeg nu skulle til at gå på en gang i klasse Z, det havde jeg aldrig regnet med skulle ske. Mine håndflader blev våde, og jeg begyndte, at ryste. Endnu engang kiggede jeg hen mod Martin, han var helt bleg, der var ingen tvivl om, at vi begge var nervøse.

“Kom med mig!” sagde vagten strengt, mens han tog et hårdt greb om min højre arm. Selvom vi selv fulgte med, så næsten hev han os hen af gangen. Det var den flotteste gang, jeg nogensinde havde set, gulvene var renere, end det reneste, der fandtes. Det var så blankt, at man kunne se sig selv, væggene bestod af flotte billeder, billeder af direktøren og alle de højeste ansatte. Vi blev lukket ind i et rum, det var ikke hvilket som helst rum, det var direktørens rum. Mens vi forpustede prøvede, at slappe lidt mere af, vendte han sig rundt for at kigge os lige i øjnene.

“Hej, med jer”, sagde han på en lusket måde, så det var svært at definere, hvilket humør han var i.”

Jeg kiggede rundt. Kontoret bestod af panoramavinduer hele vejen rundt. Jeg prøvede at se, om jeg kunne se landskabet udenfor, men vi var for højt oppe. Vi var helt oppe over skyerne.

“Jeg kan forstå, at I har prøvet at komme ud”, sagde han igen, på den der ubehagelige luskede, men samtidige venlige måde.
“Hvordan ved du det?”, spurgte Martin.

Direktøren lo. “Jeg plejer normalt ikke at fortælle dette til sådan nogle underklasse mennesker som jer, men I skal jo alligevel smides ud herfra på et eller andet tidspunkt, så nu fortæller jeg det.

“Tror I ikke, at vi udmærket godt ved, hvad I går og laver? Vi kan se hver eneste lille ting, I gør. Der er kameraer i hver af jeres værelser, og vi følger med i hver Smart Talk og Smart Chat I har. Vi kan følge med i, hvad I svarer jeres assistent, og ja, jeg kan jo blive ved”, lo han.

Jeg blev forvirret, og vred. Hvordan kunne de finde på at overvåge os på den måde. I alle de år! Direktøren pegede til venstre, Martin og jeg kiggede på samme tid over for at se, hvad han pegede på. En kæmpe skærm stod med bitte små billeder. Et billede for hvert værelse i hele bygningen. Han lo igen.

“Det er så mit job, I ser her. Jeg holder øje med, hvordan I bruger jeres hverdag i jeres lille værelse”

Jeg blev endnu engang meget vred. Og jeg skulle lige til at afbryde, men jeg stoppede mig selv. Jeg var nødt til at høre mere.

“Hvad vil du gøre med os?”, spurgte jeg ham.

“Tjaa... Nu hvor jeg har fortalt jer dette, kan jeg lige så godt smide jer ud i en verden fyldt af virus.”

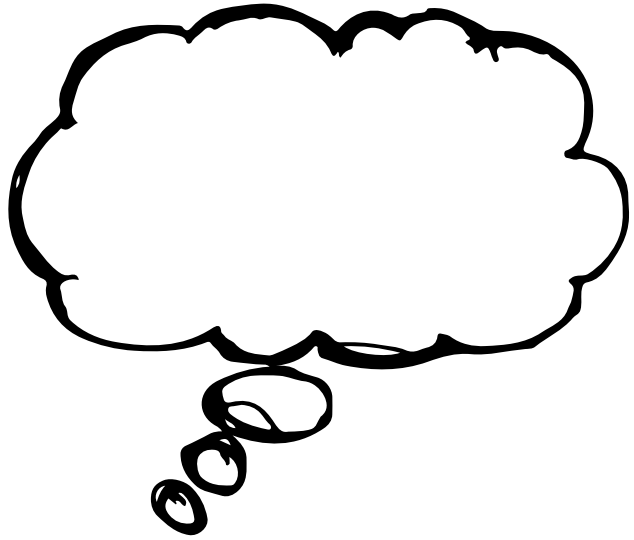
Martin og jeg kiggede hinanden i øjnene. Direktøren knipsede, og den samme vagt tog fat i os og hev os med.

“Døren til udgangen vil blive åbnet om 5 sekunder.” Det var assistenten, der sagde det. Om 5 sekunder ville vi finde svaret på vores spørgsmål. Er der stadig en pandemi? Var det hele en løgn? Eller ville vi blive smittet, så snart vi kom ud, og hurtigt måtte konkludere, at vi skulle have blevet.

Døren blev åbnet, solens skær ramte mig med det samme. Jeg havde ikke set solen i 12 år, så jeg var nødt til, at klemme mine øjne i. Vi blev kastet ud, og døren blev hurtigt lukket. Vi gik op ad nogle trapper. Og da jeg ramte sidste trin, kiggede jeg op. Jeg gik i chok, totalt i stå, som et dådyr der bliver fanget af bilens skarpe lygter. Vi kiggede på hinanden...

“Det må sgu da være løgn!” råbte vi i kor.

CP345

DEN NYE HVERDAG

af Dicte Saldern Holst

11/03/20

Kære dagbog

Min dag i dag har ikke bestået af noget specielt - jeg har lavet lektier, spist aftensmad, været i skole og tegnet en smule. I skolen skulle vi høre om corona hele dagen, fordi der er nogle fra Danmark, der har fået det, og mange lande er blevet lukket ned. Jeg er ret bange, for at Danmark også skal lukkes ned. Vi har lige spist aftensmad, hvor der kom en udmelding om et pressemøde. Det gav et sus i min mave. "Klokken 20:00 er der pressemøde med statsminister Mette Frederiksen", stod der overalt på internettet. Jeg ligger lige nu i tårer på min seng. Jeg har lige set pressemøde. Danmark er blevet lukket ned, hvilket betyder, at jeg hverken kan se mine venner eller familie. Min hverdag, som jeg normalt kender til, stoppede lige på 10 minutter. Jeg har så mange spørgsmål. Hvad med skole? Kommer vi nogensinde tilbage?

11/04/20

Kære dagbog

Det er nu en måned siden, at vi blev lukket ned. Der er sket meget på den korte tid. Min klasse og jeg har brugt hver eneste hverdag på computeren, hvor vi har timer over Microsoft Teams - det er en lettere indviklet måde at have timer på, men det virker fint nok, og vi hygger os sammen hver for sig. Der har været et par pressemøder siden sidst, jeg skrev i dagbogen. Vi har haft forhåbninger om at komme tilbage, men vi blev for hver gang skuffet. Jeg har set nogle af mine venner. Vi har været ude og gå en masse, fordi vi ikke må være sammen indenfor. Selvom det er anderledes end det, man er vant til, er det dog stadig hyggeligt at mødes en gang imellem.

03/05/20

Kære dagbog

I dag er det min 15-års fødselsdag. Det er noget af en anderledes måde at holde fødselsdagen. Dagen startede som den plejer - morgenmad med lækker mad og gaver. Jeg fik det, jeg havde ønsket mig og en masse tøj. Jeg havde besøg hele tiden, men det var dog nede i min have, da man stadig skal følge restriktionerne. Klokken 11:00 fik jeg besøg af et par veninder til frokost, hvor vi hyggede os med pizza, sprit og afstand selvfølgelig. Klokken 14:00 fik jeg besøg af min mormor og morfar, og klokken 16:00 fik jeg besøg af min farmor og farfar, som selvfølgelig foregik nede i haven. Jeg ligger lige nu og tænker på, hvor heldig jeg er. Selvom vi lever i en verden med en pandemi, kan man stadig være sammen hver for sig. Da vi blev lukket ned, var jeg rigtigt bange, for om jeg ikke ville snakke sammen med nogen. Det er overhovedet ikke tilfældet, og jeg føler mig faktisk inde i et større fællesskab, fordi hele Danmark er med til det her sammen.

18/05/20

Kære dagbog

Det er i dag den dag, jeg har ventet på i rigtigt lang tid - jeg skal nemlig i skole. Vi fik at vide i går, at vi skulle mødes mellem 09:00 og 10:00, men jeg møder ind klokken 09:00, fordi jeg ikke kan vente. Jeg skal stå ude foran døren til skolen og vente på, at min lærer kommer og henter mig ind. Når vi kommer ind på skolen, skal vi spritte af og vaske hænderne grundigt, så man er sikker på, at man er ren. Da-gen forløb på en lidt anderledes måde, men jeg var bare for at være tilbage efter to hele måneder. Jeg er nu hjemme, og jeg glæder mig bare til at komme tilbage igen i morgen.

17/12/20

Kære dagbog

Det er ved at være lidt tid siden, jeg skrev i bogen sidst, men jeg har meget at fortælle. Der har lige været pressemøde igen, hvor vi fik at vide, at Danmark lukker ned igen. Det skyldes en ny mutation af corona, der kommer fra England. Jeg har ikke lyst til at fokusere på alt det dårlige, da vi allerede har været igennem det før, og jeg er ikke så ked af det, som jeg var sidst, vi blev lukket ned. Jeg tror faktisk, at jeg glæder mig til Teams med klassen i morgen. Nu, hvor det er 7 måneder sidst, jeg skrev i dagbogen, vil jeg lige sige, hvad der alt er sket. Jeg har haft den mest perfekte sommer - trods corona. Jeg har badet, været i sommerhus, været sammen med vennerne og bare haft den bedste tid, som jeg ikke vil bytte for noget. Så selvom corona har hersket over Danmark, har det stadig været et fantastisk år, og det er snart slut, men så begynder et nyt år, der gerne må være uden corona, tak.

15/02/21

Kære dagbog

Det er i dag blevet vinterferie, og jeg keder mig en smule. Danmark er stadig lukket ned, så ingen butikker har åbent. Siden juleferien har vi fortsat siddet klar foran computerskærmen hver eneste dag, men jeg er begyndt at kunne lide det. Den engelske variant er ved at tage over Danmark, hvilket gør det sværere for Danmark at åbne op igen, men vi håber på det bedste. Min lillebror, der går i 4. klasse, er kom-met tilbage, hvilket er lidt snyd, synes jeg, men jeg regner også med, at jeg snart må komme tilbage til den hverdag, jeg engang kendte til.

FOR MANGE SPØRGSMÅL

af Silje Sørensen

Verden er lukket ned. Ramt af Corona.
Nogle tager det mere seriøst end andre.
Men hvad er det rigtige og hvad er det forkerte?
Vi kan kun håbe på vi gør det rigtige.

Vi savner alle den normale hverdag.
Men livet er ikke altid så nemt.
Man vil gerne se sine venner og familie.
Men chancerne for at blive smittet er for store.

Vi tager alle forholdsregler. Og vi er alle trætte af dem.
Det kunne være rart bare 1 dag at være ligeglad.
Men nogle gange må man tænke på andre end sig selv. Hvornår skal
man være egoistisk? Og hvornår er andre vigtigere?

I starten var hjemmeundervisningen hård.
Nu er det blevet hverdag. Det er en del af rutinen.
Måske bliver det underligt, at
komme tilbage igen.
Hvis vi overhovedet kommer tilbage igen.

Hvad hvis det ender med vi savner det her?
Det er en forfærdelig tankegang.
Men hvad hvis det sker? Hvad gør vi så?
Skal det her, så for alvor blive hverdag?

Vaccinen er kommet til verden for at redde os.
Men for at være ærlig er jeg bange.
Jeg er bange for at tage det forkerte valg.
Hvor meget ved de egentlig om vaccinen? Og er den det værd?

Corona er en af de ting man skal tage alvorlig.
Men hvor alvorligt? Hvornår beskytter man?
Og hvornår ødelægger man mere end det gavner?
Der er for mange ubesvarede spørgsmål.
Hvornår stopper det? Bliver verden nogensinde det samme igen?

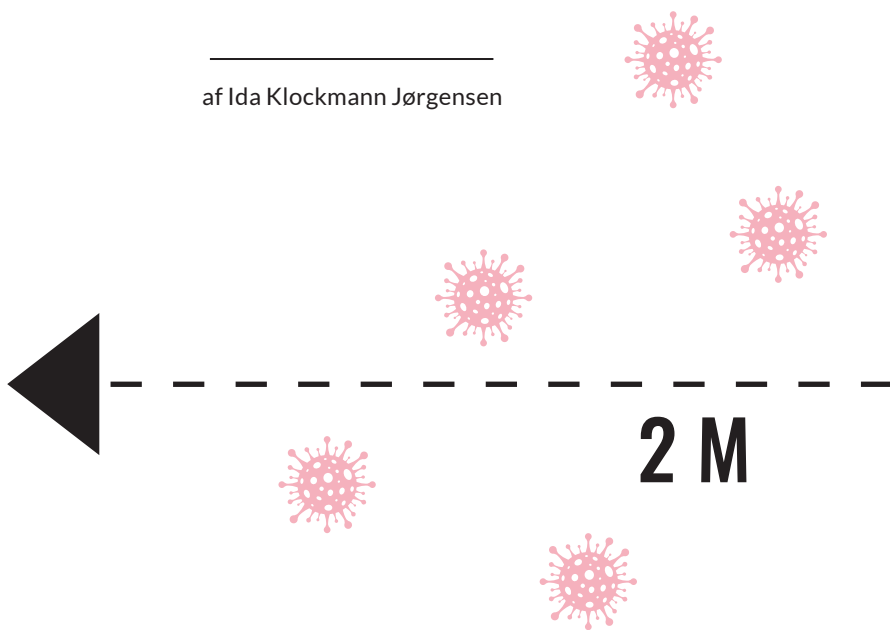
Jeg savner at gå ind i butikker som før.
Uden mundbind og uden at spritte af.
Uden at tænke på om man står for tæt.
Men hvornår sker dette? Jeg savner den gamle verden.

COVIDIDIOT

af Ida Klockmann Jørgensen

Afstanden river os fra hinanden.
Jeg ønsker at række min hånd ud til din, men kan ikke.
Mit hjerte søger febrilsk efter at kunne kramme dig
Men med mit samfundssind trækker jeg masken op, for kramme må
jeg ej.

Vi sidder i en verden hver for sig
Jeg bekymret for dig og mig
Mit ansigt glemmer du langsomt
Men jeg glemmer ikke dig
Må plejehjemmets hvide vægge beskytte dig.

Selv i det onde gror noget godt
Vi lærer at elske, at holde om
igennem skærmen møder jeg dig
Vi kæmper alle, men sammen finder vi en vej.

Endnu er vi lagt i kunstig koma
Landets motor er sat i tomgang
Tiden føles lang og trang
Det rusker i vores vante hverdagsgang
Normerne har set deres undergang.

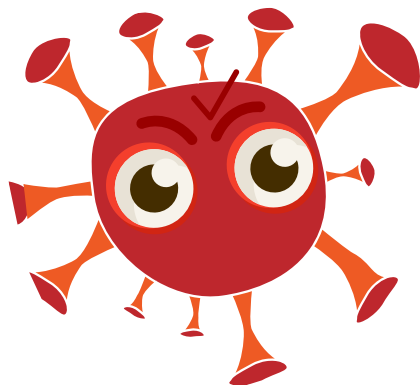

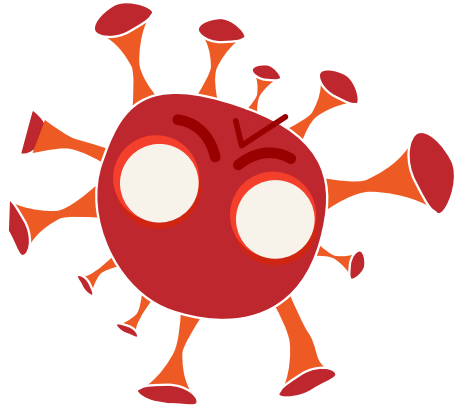
Men om lidt kommer foråret
De grønne bøge springer frem.
I øret suser den fine fugls sang
Om lidt flyver vi ud af vores tomgang
Med samme glædessang.

KÆRE SØDE, FORFÆRDELIG CORONA

af Linnea Geertinger

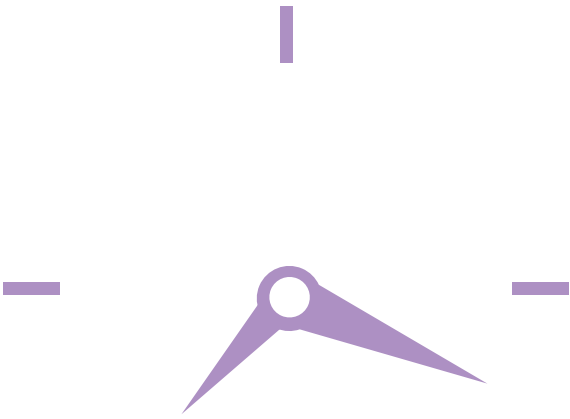

Kære, søde, forfærdelige corona,
Er du ensom?
Er det derfor du klynger dig til hjertet på dem, du kommer nær?
Er det derfor du krammer luften ud af mine lunger,
derfor du kysser det sidste åndedrag bort på dem, jeg har kær?

Kigger du på mig med kolde øjne, hærdet af din ensomhed,
eller ser du bare på mig med blodigt begær?
Er jeg noget du kan tage fra, noget du kan opsluge til jeg
ikke er mere, eller ser du mig som mig, ser du mit værd?

Var dette hvad du ønskede?
Har du endelig fyldt dit tomme hjerte, har du rejst langt nok på din færd? For
sandheden er, at jeg ville tage dine frosne hænder i mine,
og kysse dig farvel, for jeg vil hellere være ensom uden dig,
end jeg vil bringe døden over enhver.

|

CORONALIV

af Aaiz Aakram

For et par måneder siden kunne jeg høre uret tikke.
Men nu er det som om, det er gået i stå.
Når jeg vågner og skal i skole kan jeg ikke mærke følelsen. Det
er som om, jeg sidder og taler til en skærm.
De sagde et par dage, men nu har jeg brug for noget kage.
Savnet er stort.
Men hvad fanden har vi gjort?
Kan hverken se venner eller familie.
Jeg prøver at få dagene til at gå.
Men nu kan jeg mærke at tiden er gået i stå.
Mens vi venter på skolen.
Vi alle holder telefonen, mens vi sidder på teams.
Og sender hinanden memes.
Ser billeder fra de gamle dage.
Men nu ville vi have dem tilbage.

CORONA I SIN HVERDAG

af Emilie Mørk Schmidt

11/3-20

Kære dagbog

I dag skete der noget, som kom bag på hele Danmark, Danmark lukkede ned. Corona er kommet til Danmark nu og flere har haft sygdommen. Har i flere dage snakket om, at landet ville lukke helt ned, men folk har hele tiden bare sagt: "Det sker ikke". Gæt hvad? - jeg havde ret, er ret glad over det og har bare lyst til at sige det til så mange, men gør det ikke, da det er ret selvcentreret. Er spændt på, om vi skal i skole i morgen. Håber virkelig, at vi får fri, og bare kan sove længe. Skal i seng nu, mine forældre tvinger mig til det, så ses.

15/4-20

Kære dagbog

I dag startede dagen, som den jo plejer, nemlig at stå op 5 min. før undervisning, elsker det virkelig. Vi har jo undervisning på teams, og jeg er faktisk begyndt at vænne mig til det, men savner dog stadig at være i skole og være sammen med mine veninder og venner. Tilbage til det med skolen. - Kan faktisk ret godt lide hjemmeskole, fordi jeg som sagt kan stå op 5 min før undervisning, spise måltiderne samtidig med undervisning og lave alt muligt andet. Det værste ved det er dog, at der er så mange lektier og magter det ikke.

8/5-20

Kære dagbog

I dag kom den dag, jeg havde ventet på i lang tid, nemlig min konfi. Jeg havde glædet mig så meget, da jeg havde fået lov til at blive konfirmeret med min klasse, og alt var bare perfekt nu. Så kom skide corona, og gæt hvad - min konfi er blevet rykket. Fedt ik '! Vi ved ikke, hvornår den er rykket til, håber bare det er snart, da jeg frygter, at jeg måske vokser ud af min konfi-kjole.

Dagen i dag begyndte med, at jeg hele natten havde en 24 timers challenge med min veninde, så jeg var pænt smadret, da jeg endelig måtte gå i seng. Noget af det vi lavede i nat, var selvfølgelig at snak-ke, fjolle og, så trænede vi også lidt. Overraskende nok blev vi ikke trætte af det, men derimod mere energiske. I løbet af natten snak-kede vi også med nogle forskellige fra klassen. På et af tidspunkterne snakkede vi med Kasper. Kasper er en af de typer, som elsker at drille folk. Han ved også godt, at jeg hader - som i HADER - gyserting, især om natten. Så han fortalte jo en, og det endte med, at jeg sad ude på badeværelset i ca. 1 time, fordi jeg ikke kan låse min dør til værelset og blev mega bange. Blev ret sur på ham over det. Nå, men smutter i seng nu, da jeg er pænt smadret.

18/5-20

Kære dagbog

I dag kan jeg endelig komme i skole igen, og det er så dejligt. Har savnet det så meget - overraskende nok. Det er så dejligt, at vi endelig er færdig med online skole - magter det ikke mere. Nå, skal til at smutte, skal afsted i skole.

Hej igen. Har lige været i skole, og det var så mærkeligt. Da vi alle kom, skulle vi sidde enkeltmands. Det var så mærkeligt. Hele dagen var bare fuldstændig anderledes end normalt. Håber bare, at dagene snart er normale, og at vi ikke behøver at holde 1 meters afstand til vores veninder og venner. Tror, at jeg i aften vil træne igen og bare snakke med mine veninder og venner.

12/6-20

Kære dagbog

I dag er det dagen før den store dag. Endelig kom den, og denne gang er den ikke blevet udskudt. Vi har alle været vildt nervøse for, at den blev rykket igen, da vi først for 3 dage siden fik at vide, hvad forsam-

lingsforbuddet blev hævet til. Heldigvis blev det hævet til 50. Vi har desværre det problem, at vi skal skære 5 fra. Elsebeth og Anders har allerede selv meldt sig, da hun uden tvivl vil dø, hvis hun får corona. Så har vi desuden valgt Jørgen, Pia og Kristoffer fra, da vi sjældent ser dem.

Vi har dog stadig været i skole i dag - og hader det, fordi vi ikke kan fokuseret ordentligt, da vi jo skal konfirmeres i morgen. Heldigvis har vi ikke lavet særligt meget i dag i skolen, da lærerne godt vidste, at vi ikke kunne koncentrere os. Så skoledagen har bare været på hygge og fjol. Nå, skal hen på skolen nu for at gøre klar til i morgen.

14/6-20

Kære dagbog

Jeg blev konfirmeret i går! Shit, det er vildt at tænke på det. Savner allerede dagen. Hele dagen i går hyggede jeg bare med folk. Ovre i kirken var drengene og pigerne desværre blevet delt op. Gad faktisk godt at have set drengene mere den dag, da jeg aldrig har kunne forestille mig dem i flot tøj. Det fedeste var, da vi kom ud af kirken og fandt ud af, at jeg skulle trækkes hjem i en trækvogn. Det var så sjovt. På vejen hjem mødte vi faktisk politiet, som dyttede tillykke til mig. Der var også andre, som dyttede tillykke. På vejen hjem tog vi også lige forbi tanken og købte slik og en cola til turen. Elskede alt ved dagen i går.

18/8-20

Kære dagbog

Nu er sommeren desværre forbi - dog for lidt tid siden, Aha - men vi skal dog stadig være i normal skole. Gad faktisk godt at have hjemmeundervisning igen. Nød det nok lidt. Heldigvis skal vi ikke holde afstand til vores venner mere. Det er så vildt - 8 klasse - what, fatter

det ikke. Desværre er det her mit sidste år på skolen, og det er pænt trist. Vil ikke væk fra mine veninder. Det værste ved 8 klasse er, at vi får ekstremt mange lektier for (føler jeg), og at vi skal have 2 terminsprøver - magter jeg? Nej! Håber bare, at vi stadig kan komme til KBH snart, da Corona er begyndt at blive værre igen...

16/12-20

Kære dagbog

Da vi i dag fik fri, fortalte én os, at vi måske ikke skal i skole i morgen. Håber så meget, at det er rigtigt - lhhh. Så skal vi endelig i online skole igen og glæder mig. Det værste ved det her er, at vi sikkert også skal blive i hjemmeskole efter jul, fordi man ikke ordentlig kan snakke med folk om deres jul og nytår. Men vi får at se. Skal bare slappe af nu. Så smutter nu.

18/12-20

Kære dagbog

Vi fik lov til at komme i skole i går, bare lige for at få vores ting med hjem og sige farvel til hinanden. Så i dag har vi bare haft onlineundervisning. Vi skal åbenbart møde til time på teams til hver enkelt time. Hader det her allerede igen, aha. Håber dog, at jeg stadig kan være sammen med mine veninder og bare have et så normalt liv, som man nu kan have. Frygter bare nu, at vores eksamen til sommer bliver aflyst i madkundskab pga. corona. Har glædet mig i så lang tid til den eksamen. Nå skal til at have time nu så...

ENGELSKE HISTORIE FRA BANGLADESH

COVID19

Jarin Meem, Panja Government Primary
School Rajarhat, Kurigram

You came in the last part of 19s'
And first attacked in China
Are you a disaster or invention of China Couldn't
know, couldn't know!
People all over the world got afraid of you
If they get affected!
When will the antidote for the virus come out,
Everyone is trying, nobody could know!
So many people are in their death bed
So many are being cured
When will the whole world
Be free from the deadly COVID?
This virus has shaken the world
And is destroying it
Hindus, Muslims and Buddhists-
No races are left!
Millions are dying
Many are not getting proper burial
The world is in a panic today
Many bodies are without shrouds
The economic loss is billions
Countries are without trades
Everyone is in lock down
How will people move?
The poor miserable are starving today
So much they are suffering
Laborer has no work
People of all classes are in poverty
It is the predecessor of all diseases
The whole world is in fear
Make you feel tickles in the body
Seeing the effect of COVID-19

HOW TO KEEP SAFE FROM CORONAVIRUS

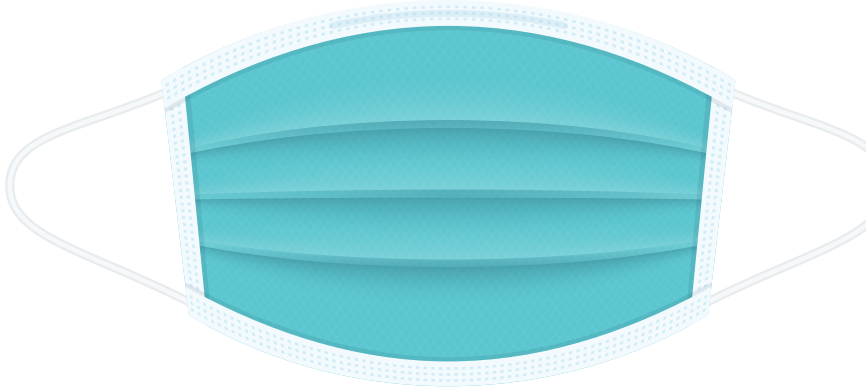
Shikha Rani, Bancherhat Government Primary School
Rajarhat, Kurigram

As I wake up in the morning and say to myself, I
will wash my hands all day long.
If I sneeze or cough, keep my face covered, And
spitting on the street is totally banned.
I have to stay at home to stop corona,
I maintain the quarantine following the rules. Let
me tell all my siblings,
that we can't eat stale food.
Washing hands with soap for 20 seconds,
will keep everyone safe and sound in the house.
Walking from 3 feet away from each other, will let
us escape from the clutches of COVID.

MASK

Brishty, Dr. Abdul Jabbar Government Primary
School Madarganj, Jamalpur

Just until the last March 2020, we were good,
Deadly COVID came and made school life stop,
Now we are not allowed to go to school, must always wear the mask, Yet
day by day risk of infection is increased.
Sports, games all are stopped and being trapped at home
Always afraid of being caught by Corona virus.
So, let all the students pray together
that the present situation is over.
Hope, darkness will go away, lights will shine
We love to have our school life back again!

DAYS OF A GIRL IN CORONA PERIOD

Hasi Moni, Chainabazar Government Primary School
Rajarhat, Kurigram

Dear friends, I am Hasimoni.

I read in grade five. Since March 2020, Coronavirus is the name of a new experience that has brought a lot of changes in our lives.

I spent the whole time of lockdown and quarantine period at home in my village. At first, I was very scared and terrified when the disease started. We had regular school classes until March 17 of 2020. However, our school suddenly closed because of COVID-19 to prevent the rapid contamination.

From March 18 of 2020 until today, we can no longer go to school. It has been more than 11 months. I can't study properly because of the closure of the school. I can't meet my friends to play. At present, we have to abide by social distance and hygiene rules. We wash our hands regularly for 20 seconds and we say 'Happy Birthday to You' when we wash our hands. We also have to wear face masks when we go out or talk with outside people.

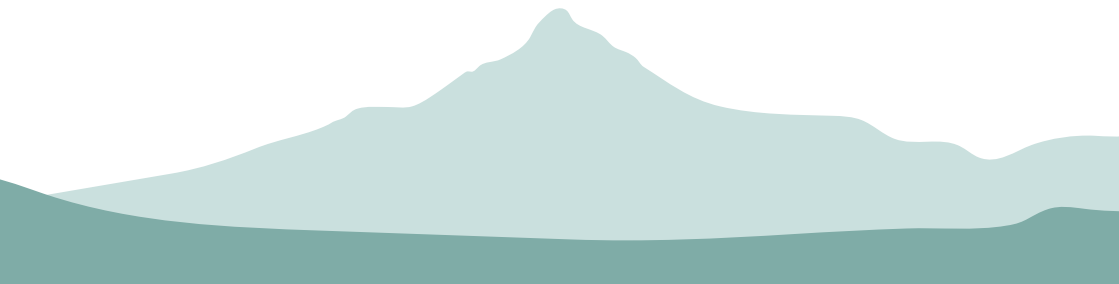
As school is closed and I cannot go out to play with my friends like before, to pass my leisure time and keep myself happy, I started to draw pictures more often. The theme of my drawings varies as per my wishes. However, I like to draw pictures of nature, people, and village scenes. It soothes my mind.

However, I am not happy as the school is closed and the normal things of life are not happening like before. So, I am eagerly waiting for the reopening of our school and everything in the world getting back normal as before.

TALE OF AN OLD LADY

Mounota Islam Mahi, Rajarhat Model Government Primary
School Rajarhat, Kurigram

Once there was a kingdom. The kingdom had one king and one queen. They had a son and a daughter. Outside of the kingdom, there was a huge garden full of trees. Next to the garden, there was an old lady's hut, where she lived alone. Long before ago, seeing the old lady lying on the street, the king gave her shelter by building a hut next to his kingdom and she loved the children of the king very much. The king's children went out to play with their friends every day. When-ever they had time, they went to the hut to listen to stories from the old lady as they loved her very much.

One day the old lady had a high fever and she fell to the ground by coughing. At that time, the king's son and daughter went to the hut for listening story from the old lady and saw that the old lady was lying on the ground and had a high fever. Getting frightened and shocked, they immediately informed the king and queen about the condition of the old lady. The king called the state-doctor and brought him to the lady's place. The doctor examined the old lady and said, "The old lady has been attacked by a strange virus. The name of the virus is Corona Virus (COVID-19)".

After hearing the name of Corona Virus, everyone started saying, how can this happen? The doctor then told them that what he said was nothing but true. And he warned everyone and said, "If you go to the old lady, you all will catch this disease. The virus will attack you too. So, she must stay home alone until recovery. Otherwise, you will all fall ill. Because the virus spreads from one person to an-other and makes everyone sick."

The king's son and daughter wept bitterly when they heard the doctor's words and said sadly, "Now who will tell us story?" The king explained to them the situation. The king asked the doctor, "How to get rid of this virus"? In response, the doctor said, "We must always be clean and tidy, always wash our hands with soap after retiring home, go out and wear a mask. Until a cure for the virus is discovered we have to be careful. Though it seems like cold and fever it could be fatal and can be the reason of death."

As per doctor's instruction, the old lady stayed at home and followed all health safety measures. Gradually she started to feel better and recover. Soon after her recovery, the king's son and daughter started to hear stories from her again. Later, drugs for the virus have been discovered and people started to take the vaccines and situation gets better. Therefore, the learning is we all have to be together in the crisis period. Not just for any virus attack, no matter how fierce storms come, we have to face them with courage and move forward in anticipation of a beautiful day by keeping a smile on our faces.

The End